



TEREZA
MATOUŠKOVÁ

VÍLÍ KRUHY

Tereza Matoušková

VÍLÍ KRUIHY



OBSAH

Tanec zlatých mincí.....	5
Třpyt božské substance.....	17
Osamělý život zasvěcených.....	31
Jitřenka a Severka.....	43
Nabízí se možnost výměny.....	55
Jižní hlídka.....	67
Mechanický svět.....	81
Závan hniloby.....	91
Co bys dělal na mém místě?.....	101
Zrnka písku se přesypají.....	111
Pasti na duhové ptáky.....	123
Horší už to být nemůže.....	137
Hluboko v Srdci.....	149
Vílí světlo.....	161
Jemné stehy.....	173
Slib.....	183
V nitru slunce.....	197
Přijmou mě nebo zemřou.....	207
Hra o čas.....	221
Noc dlouhá jako věčnost.....	235
Svítání.....	245



TANEC ZLATÝCH MINCÍ

Trpytivé koule magického světla sice páchly sírou a tlumeně bzučely, ale i ony už vydávaly více záře než podmorské slunce. V posledních dnech pohaslo natolik, že svět tam venku pohltilo šero. Alespoň tak si to šeptaly dívky u snídaně. Odkud se to doneslo jim, Ladona netušila. Už pěkných pár let žádná z nich neopustila sklepní prostory pod hokynářstvím v Tarčí ulici.

Podmoří se dalo považovat za umělý svět. Bohové sem přemístili rostliny a zvířata poté, co kontinenty nahoře přestaly být obyvatelné. Slunce, které každý den putovalo od východu k západu, se skládalo z myriády očarovaných koleček, pružin a šroubků. Na jejich správném chodu závisel tady dole veškerý život. Teď se mechanismus pokazil a vypadalo to, že se žádný z nebešťanů nemá k tomu, aby jeho srdci vrátil správný rytmus.

Ladona by nemohla tvrdit, že je jí tento přístup cizí. Představovala si, že vnímají svět, který jim v posledních letech nezkrotně bujel pod rukama, stejně jako ona své mladé tělo. Chápala, proč ztlumili světlo a odvrátili tváře.

„Zvedni si ty vlasy,“ poručila Min, žena Ladonina majitele. Pro podnik svého chotě dělala první poslední – vybírala nejhezčí děti, učila je tanci, šila pro ně kostýmy a vymýšlela vystoupení. Když příliš vypsely na to, aby zákazníky zajímaly, postarala se, aby za ně dostala na černém trhu slušně zaplacenno a mohla zase nakoupit čerstvé zboží.

Ladona věděla, že pominuly časy, kdy pro své pány představovala zlatý důl. Kdyby z této zašlé slávy stále ještě netěžili,

už dávno by se krčila v podpalubí mezi amforami s olejem, protože by ji prodali nějakému zbohatlíkovi z Ostrovů.

Zírala do zrcadla na svůj odraz – zachmuřenou tvář a ruce, které křečovitě svíraly svazky čupků. Min jí je zapletla, protože jí přišlo, že tak děvče vypadá mladší.

„To bolí,“ vykvikla Ladona, když jí Min stáhla prsa pruhem látky.

„Osuš si oči a mlč. Dnes musíš být hezká. A veselá. Budeš muset vydělat i za sestru.“

Ladona nervózně polkla a znovu se zhlédla v zrcadle.

Kéž by najednou přestala růst.

V zákulisí se tísnila se čtyřmi dalšími děvčaty. Přivezli je sem z jihu ze swérských kolonií na Ostrovech. Vypovídaly o tom jejich obrovské zelené oči bez bělma. Všechny se zdály být podstatně mladší než Ladona, hrudníky pod kostýmy vypadaly dokonale ploché a žádná z nich jí nesahala po ramena.

Z lokálu sem doléhalo opilecké halekání. Nic neobvyklého. Podnik musel být velmi dobře odhlučněn. Ladona zavřela oči a pokusila se detailně si vybavit večer, kdy je sem se sestrou přivezli. Když ji vyvedli z krytého vozu, přšelo. Bylo to naposledy, kdy cítila studené doteky deště na svých lících. Hoky-nářství se choulilo mezi dvěma špinavými a polorozpadlými bytovými domy. Připomínalo bezzubou stařenu, která k vám zvedá miskou, bábu, do které si můžete bez úhony kopnout. Nikdo by nečekal, že vás takový dům může pohltit a beze zbytku strávit vaše dětství.

V případě, že se Ladona ve své cele postavila na špičky, dosáhla na malý zamřížovaný průzor a mohla vykuknout ven. Často zahlédla cípy ošumělých sukní a nohavice vyrudlých

kalhot, jak se míhají kolem jejího vězení. Když volala, nikdo ji neslyšel. Nechápala, jak je možné, že se nikdo z kolemjdoucích jedinkrát nepodíval pod nohy. Jako by se vznášela v malé bublině uprostřed prázdnoty.

Čtveřice swérských dětí odskákala za doprovodu živé hudby na pódium. Vedle Ladony si přidřepla Min. Nervózně si uhlazovala sukni a pokušovala z manželovy dýmky.

To vystoupení skončí fiaskem, pomyslela si Ladona. *Stejně jako minule*. Nešlo jenom o to, že sestra onemocněla a nemohla vystupovat. Bez ní nedokázala z čísla vytrískat tolik, ať se snažila sebevíc. Nešlo ani o plátno, které mělo zakrýt křivky jejího těla a omezovalo ji v pohybu. Něco v ní po celé ty roky pomalu hnilo. V posledních smutných týdnech ta zkaženost získala navrch a ovládla nejen její apatickou duši, ale i tělo, které se stávalo neohrabaným.

„Exkluzivně pro naše hosty...“ doneslo se k Ladoniným uším z uvaděčovy řeči. V běhu do ní vrazilo jedno z dětí, které se vracely z pódia. Min ho odstrčila a netrpělivě pokynula zdráhající se Ladoně. *Připrav se. Tak jdi už*, ponoukal děvče její výraz.

„Vílí mládě z dalekého severu, odtrženo od prsu divé amazonky...“ Ladona se postavila a udělala první krok. Věděla, že ten bývá nejhorší, ještě nikdy však neměla tak těžké nohy. Min do ní podrážděně strčila. Děvče zaškobrtlo a jen s obtížemi se udrželo na nohou, aby vyklopýtalo bočním vchodem na jeviště. Přivítal ji vlažný potlesk. Na ošlapaná prkna dopadla hrst zlatých mincí. Mladá tanečnice prkenně dokráčela doprostřed forbíny. Skrz oblaka kouře z napěchovaných dýmek spatřila tváře diváků.

Rane, Minin manžel, si zakládal na okázalém, pravda maličko kyčovitém, luxusu a kvalitě nabízených služeb. Zákaz-

níci se rozvalovali v čalouněných křeslech a bryndali nápoje na stolky vykládané drahým dřevem a polodrahokamy. Vše v dokonalém rozporu s obrazem krámků v chudinské čtvrti tam nahoře.

Rane o svém doupěti často hovořil jako o zcela unikátní záležitosti. Ladona kdysi slyšela, jak se s Min baví o tom, že kdyby cokoliv prosáklo napovrch, rozčilení měšťané by se rozhodně nespokojili s trestem, který by manželům vyměřil světský soud. Žádali by spravedlnost zasvěcených, vykonavatelů božské vůle. Nejenom krev, ale i absolutní zatracení.

Každou noc usínala a představovala si, jak ji ze snů vzbudí dupot a puch bojových kouzel. Jedinečnost celého podniku však způsobila, že klientela držela podivně při sobě. Jako kupa špinavého prádla. Zatraceně drahého a dobře vypadajícího oděvu, tak skvěle vypadajícího, že jste si ani nevšimli, jak se mezi jednotlivými vlákny kroutí drobní červi.

Nemusela to slyšet, aby věděla, o čem si šeptají.

„Ty malé vílí děvky tu mívali dvě.“

„Asi jednu střelili nějakému pupkáči na Ostrovy. S tímhle podnikem to jde z kopce.“

„Baže. Není to to, co to bývalo. To jejich zboží už je pěkně vyčpělé a o exkluzivitě už se taky mluvit nedá. Až vyhraje válku na severu, tak budu mít malou vílí děvku na každém prstu jednu.“

„Tak rozjede to už, nebo na nás bude jen blbě koukat?“

Válka na severu. Boj s Vílami o neznámý zdroj, který by mohl pomoci Podmoří přečkat blížící se katastrofu. Důvod, proč jejího posledního zákazníka musela vyvést ochranka. Stejně ji stihl pořezat. Jeho magicky nadaného syna zrekrutovali zasvěcení. Pokusil se dezertovat a čarovná ochrana tábora

ho spálila na uhel. Nebýt Víl a jejich války, syn by žil, to zákazník šeptal, když vytáhl nůž.

Kolik otců by jí zašeptalo do ucha totéž a pak by jí nechalo okusit polibků chladné oceli. Nenávist se den ode dne stupňovala.

Přes oplzlé výkřiky a pobízení, že už by mohla začít hýbat zadkem, se Ladona ani nehнула. Jen cítila, jak jí stoupá do tváří růž. Kdosi dole v hledišti zapískal. Někomu jinému vypadla z prstů sklenice. Nebylo to však údivem nad Ladoniným nenadálým výkonem. Jednoduše přebral.

Děvče se totiž na předscéně schoulilo do klubíčka a rozvzlykalo se.

Celu před nedávnem vyběhli. Zatuchle štiplavý smrad plísně zmizel, ale lezavý chlad podzemní prostory zůstal. Jejich předchozí pokoj vyhřívala drahá delfská magie, na tu však po Ladonině vystoupení ztratily nárok. Mladá Víla v slzách prosila, aby v teplejší místnosti nechali alespoň Moru, její nemocnou sestru. Min se nenechala ničím obměkčit. Zrovna utratila menší jmění za nesmírně půvabnou míšenku, děvčátko se zrzavými vlasy Delfů a hadíma očima Temnářů. Takový artikl si zasloužil příhodné prostory.

Ladona pečlivě zabalila Moru do přikrývek a lehla si vedle ní na tvrdou pryčnu, aby dívku zahřála alespoň vlastním tělem. Těžko říct, jestli chorá Víla vycítila sestřinu přítomnost. Neotevřela oči, ale ze spánku tiše zakňourala a škubla sebou.

Neúspěšná tanečnice ji pohladila po rozpálené líci. „V kuchyni se už určitě vaří horká polévka. Brzy se zahřejeme, uvidíš.“

Mora v odpověď zamručela a její tvář se na okamžik rozjasnila. Ostatní děvčata z Ranova podniku často poukazovala na to, že si sestry vůbec nejsou podobné. Ladona nevěděla, jak jim to vysvětlit.

„My nemáme rodiny, žádné rodiče nebo sourozence,“ říkala, „pouze sestry. S nejbližšími sestrami, starými i docela malými, žijeme v kruhu a vlastního společného muže. Ale jinak to nerozlišujeme.“ Malé Delfky a Temnářky na ni kulily oči a nechápaly. Stejně jako ona nedokázala pochopit tu jejich roztřesenou lítost.

„Takže nemáš maminku a tatínka? Mně se po těch mých hrozně stýská.“

Ona měla Moru, která stále voněla kruhem a Severním hvozdem, vzdáleným domovem. Každá Víla si jej v sobě nesla. Dohromady tvořily jedno nesmírné kouzlo.

Sepjala ruce a začala se polohlasem modlit k Paní duši. Ladona se narodila nedlouho poté, co se od nich bohyně odvrátila. V době, kdy vyrůstala, se ještě o rozkolu mezi Paní a vílí královnou mluvilo jako o poměrně čerstvé události. Ženy se ještě nepřestávaly k rozčilené bohyni modlit, jako by se nic nestalo.

„Paní duši, vím, že se na nás zlobíš, ale dej, ať se Mora uzdraví,“ vydechovala Ladona. „Nesmí nás rozdělit. *Prosím*. Jsi určitě našťvaná právem a já udělám cokoli, abych to odčinila. Jen nás dostaň domů.“ Matně si pamatovala na den, kdy se ztratilo první dítě. Bez ochrany, kterou jim bohyně poskytovala, se pro lovce a obchodníky s bílým masem staly mnohé vílí osady snadnou kořistí. Zvláště ty, které ležely daleko za hranicí centrálního lesa. Takto se jim podařilo lapit i Ladonu a Moru.

Tenkrát se ještě v Podmořanech nevyznala, celý svůj život prodlévala mezi Vílami. Ve chvíli, kdy se na protějším břehu malého jezírka, u kterého si dívky hrály, zjevil vysoký muž, zůstala jen zkoprněle zírat.

„Vidíš ho? Je to Delf nebo Temnář?“ ptala se tenkrát Mory. Její sestra, která projevila daleko víc duchapřítomnosti, místo odpovědi vyskočila na nohy a rozběhla se mezi stromy. Tam už ale číhali další lovci.

Pamatovala si na první noc, kdy se krčila vedle Mory v mrňavé kleci. Jak vnímala její tělo jako jediný zdroj tepla v okolí. Dokázala si vybavit i ustavičný déšť, který je provázal po celou cestu až do jižní Delfie. Mnohokrát ji napadlo, jestli Mora pláče nebo jí jen smáčel tváře liják. Později totiž už nikdy neuronila ani slzičku a vše přijímala s lhostejností. Jako by její nemoc začala mnohem dřív, než se rozkašlala a v horečkách ulehla na lůžko.

Ten večer zabouchal na dveře nenápadného hokynářství v Tarčí ulici podivný návštěvník. Na ženu prostého dělníka, která by si přišla pro chlebové placky, se zdálo být až moc pozdě. Na zákazníka s poněkud odlišnějšími choutkami zase příliš brzo.

Síma, prodavač, který měl na starosti prodej legální části Raneova zboží, navíc dnes zavřel poměrně brzy. Popravdě, už neměl, co by kupujícím nabídl. Měšťané, zděšení pohledem na pohasínající slunce, odnášeli zboží po náručích. Brzy v regálech nezůstalo nic než pár pytlíků s bylinkami proti kašli. Krátce před tím se tu dvě kulhající báby popraly o poslední kousky sešchlé zeleniny. Síma děkoval všem bohům, starým z Aze i těm

novým, že Rane chrání svůj majetek důmyslnou magií. Po noži zaraženém mezi kličkami střev dvakrát netoužil.

Když se tedy krátce po setmění ozvalo klepadlo, seděl v koutě na trojnožce a asi po čtvrté nebo po páté přepočítával tržbu. Zvykl si tady předstírat práci, i když zrovna neměl do čeho píchnout. Pokud zaslechl ozvěnu dětského pláče nebo výkřiku, hrál naopak hluchého.

Manželka zemřela, když jejich nejmladší nemělo ani půl roku. Tady mu platili a to dobře. Jak jinak by uživil v tomto městě tři hladové krky? Ty dvě manufaktury, ve kterých by mohl ještě před rokem pracovat, dávno zavřeli. Tohle by řekl do očí i samotnému bohu smrti. *Nemá jinou možnost. Tak.*

S otevíráním ovšem nespěchal. Minci po minci naházel výdělek zpět do kasy. Zaštrachal v šuplících a otřel z vyprázdněných regálů imaginární prach. Když se salva klepání rozezněla popáté, vztekle odhodil hadr a odšoural se ke dveřím.

„Bastardi nadržení,“ odplivl si, než sáhl po klíči. Venku vydatně pršelo a návštěvník se choulil do těžkého pláště.

„Přejete si?“ zavrčel prodavač. Osoba k němu zvedla oči. Hokynář zkoprněl. Podle hranaté ramenaté postavy a bělostných vlasů hádal, že má tu čest se starším vojákem, ale ta... *bytosť* měla tvář mladé a vcelku pohledné ženy.

„Jsem tady správně u Ranea Taverse?“ I hlas zněl vysoce, téměř zpěvně.

„Ano..., paní,“ vykoktal.

„Přišla jsem ve jménu královny Severního hvozdu, abych s tvým pánem dojednala jistý obchod. Sama bez svých sester, přesně jak bylo ujednáno. Déšť mi sice nevadí, ale mohl bys mě už konečně uvést dovnitř a oznámil svému nadřízenému, že jsme s ním připraveny jednat.“

„Promiňte, ale kdo že je to připraven jednat?“ nechápal Síma.

Žena si ho změřila ledově modrým pohledem. „Víly.“

Síma před ní o krok couvl a v útrobách mu zacvakal zubisky strach. *No jistě, královna Severního hvozdu, jsem hlupák...* Snažil se nepředstavovat si tu bělovlásku potřísněnou od hlavy až k patě od krve. *Ne, tohle není hadonoška. Možná je to stejně hnusná vražedkyně, ale není to hadonoška. Jak to ale poznám? Bohové, co když... Nemysli na ty dvě Víly ve sklepení. Nemysli na ně!*

„Hned to bude, paní. Udělejte si mezitím pohodlí.“ Síma se rozběhl mezi regály. S tímto nechtěl mít nic společného. *Kdyby mi jen tak dobře neplatili. Kdybych dokázal sehnat jinou práci.* Ještě nikdy mu nepřišel dům Ranea Taverse tak rozlehlý. Schodiště tak dlouhé. Ani klepání na dveře pánovy pracovny tak tlumené.

„Dále,“ ozval se zevnitř Raneův rozmrzelý hlas.

„Pane,“ vpadl dovnitř Síma, „je tady legát ze Severního hvozdu.“

Zavládlo ticho. Majitel podniku se otočil od okna. Min, která seděla za manželovým stolem a přebírala se v účtech, nepatrně pozvedla obočí.

„Přiveď ho... nebo spíš ji, jak předpokládám.“

Víla čekala na vyplašeného prodavače uprostřed krámu. Ruce držela založené na ploché hrudi a vypadala, že se tu štítí čehokoliv dotknout. Símu následovala bez jakýchkoliv poznámek, ale našlapovala jako někdo, kdo se prodírá smrdutým a mazlavým bahnem. Hokynáři se nesmírně ulevilo, když za ní mohl zavřít dveře od pracovny.

Ten pocit ho opanoval, dokud se neocítl přibližně v polovině schodiště. Potom ho ovládl démon zvědavosti, který

ho přinutil otočit se a připlížit zpět, aby přiložil ucho vedle pozlacené kliky.

„Musí vám být jasné, že lepší nabídku nedostanete,“ uslyšel zevnitř Vílin hlas. „Jak dlouho ještě vaše slunce vydrží? Nebude to trvat dlouho a Podmoří se zahálí do tmy. Rostliny uschnou, zvířata pomřou a hladové obyvatelstvo se s loučemi ve vyhublých rukách bude požírat navzájem.“

„Takže je na těch žvástech něco pravdy? Že dokážete pěstovat rostliny i bez slunečního světla?“ promluvila Min. „Jinak jste totiž v úplně stejném průseru jako my všichni ostatní, bělovlásko.“

„Řekl bych, že jsou v daleko větším průseru, miláčku,“ poznamenal Rane. „Minimálně se kvůli těm žvástům v Delfii sbírá poměrně slušná armáda. Brzy z nich vymáčkeme pravdu. Jen stále nechápu, k čemu vám budou dvě polomrtvá vílí děvka.“

„To je věc naší magie,“ odvětila Víla úsečně. „Jsme ochotné za naše sestry slušně zaplatit. Protivílí nálada roste nejenom tady, ale v celém Podmoří. Opakuji, že lepší nabídku nedostanete.“

„Protivílí nálada možná zrovna roste, ale to neznamená, že se věci neobrátili a že se nevyplatí počkat,“ namítl Rane. „Věřím, že to nebude trvat dlouho a bohové z Aze slunce opraví. Potom zase přijdou Víly do kurzu.“

Nastalo ticho. Síma si mohl jen představovat, co se za dveřmi děje. Stalo se ale zřejmě něco, co přinutilo Ranea velice rychle změnit postoj: „Dobře, dobře, dobře, nebudme ukvapení. Dejme tomu, že bychom na nabídku vaší královny přistoupili. Kde máme jistotu, že nám zaplatíte zlatem a ne trochou chladivé oceli, hm?“

Víla opět nějakou dobu mlčela. Když potom znovu promluvila, její hlas studil více než vítr ze zasněžených plání. „Jistotu nemáte žádnou a překvapuje mě, že ji čekáte. Jako kuplíř, který prodává děti, musíte přece den za dnem přežívat s tím, že vám někdo dřív nebo později naliže to vaše milované zlato roztavené do chřtánu.“

TŘPYT BOŽSKÉ SUBSTANCE

Azeský palác, sídlo starých podmořských bohů, ležel uprostřed rozsáhlých věčně kvetoucích zahrad. Obvykle hrály všemi možnými barvami – od zlatavě žluté, přes bronzově oranžovou a purpurovou, po indigově modrou. Z fontán prýštil nektar, cestičky nechali bohové vysypat rubíny a ve větvích pěli ptáci se zlatým perím. Palác se nacházel v jiných sférách bytí než svět, ve kterém usínala Ladona po boku své sestry a mohl si takovou okázalost dovolit.

Dnes byste při pohledu z okna spatřili pouze stříbrně se lesknoucí jezírka uprostřed podupané zeleně. Vše by částečně zakrýval tajemný světélkující opar.

Nižší božské bytosti, které Azeským sloužily, už dále nedokázaly snášet příkoří, kterého se jim od nebešťanů dostávalo. Do čela povstání se protlačili mechanici, bůzci, kteří měli na starost správu Podmoří. Čistili filtry a odpady, udržovali příjemnou teplotu, hnojili půdu a zejména pečovali o nebeská tělesa, hlavně o nezbytné slunce. Stejně jako páni z Aze pocházeli i oni od Jádra všech věcí. Přitom vykonávali tu nejhorší práci. Bičovali je, plivali po nich. A čeho se jim dostalo? Pohárku nektaru a to pouze každý druhý den. Že by měli nárok podílet se na řízení světa? To ani ve snu.

Dosud mohli každý čtrnáctý den trávit v Aze a využívat všech výhod božství. Azeským ovšem přišlo, že to má velice špatný dopad na jejich pracovní morálku. Proto tuto výhodu s konečnou platností zrušili.

Rebelové zaútočili na azeské žaláře a osvobodili boha smrti Kerabrita, kterého zde jejich páni drželi za kolaboraci s novými bohy. Vládci božské sféry vězně po celou dobu účinně vysávali, brali si z něj energii i vědomosti. Mechanici z Kerabrita vytrhali všechny hadičky, které ho napojovaly na přístroje řídicí azeskou výrobu a jakmile se jim ho podařilo vzkřísit, prohlásili ho za svého vůdce. Ve stejný okamžik vystoupila v Síni Jádra bohyně života Vilasia, která se už dříve stavěla proti uvěznění svého protějšku.

„Já a Kerabrit nejsme součástí azeského panteonu, nikdy jsme nebyli a nebudeme!“ proklamovala. „Existovala jsem jako drak, ale rozpúlili jste mě a přetvořili ve dva bohy. Tím se z nás ale nestali Azeští. Jsme dračí bohové a naše věrnost, stejně jako věrnost všech draků, patří novým bohům!“ Velká vitrážová okna se roztránila a dovnitř vtrhly povstalecké oddíly vedené Kerabritem a předními mechaniky.

„Za nové bohy! Za draky! Za všechny sračky z podmorských stok!“ rozléhalo se božskou síní. Nastala mela. Božská garda obrovských okřídlených koček, Katů, vyrazila ze stínu sloupoví, připravena hájit zaskočené nebešťany. Primitivní zbraně vzbouřenců, sestávající se obvykle z lehce poupravených pracovních nástrojů, mohly jen stěží obstát proti miléním tvrdého výcviku a ostrým tesákům, zvyklým trhat božské bytosti na kusy. Jakmile se do všeho vložily i další složky azeských sil, tekla ušlechtilá stříbřitá substance proudu a zaplavovala žalostně podupané záhonky květin.

V okamžiku, kdy to vypadalo, že už je vše rozhodnuto, se velitel Katů přitočil k otci bohů Seovosovi. Položil mu širokou tlapu na rameno a promluvil v prvotním jazyce, v tom, ve kterém všechny věci a děje mají jména. „Lederon, Móneon Mópe. Ta špína se vzdává.“

„Pobijte je všechny,“ rozkázal bůh ve stejném jazyce. „Uděláme si nové sluhy. Lepší.“

Bitva se změnila v jatka. Kočky trhaly prosícím služkám bez milosti hlavy a nechávaly za sebou jen kaluže světélkující břechky. Pokud se v nich ozývalo svědomí, uklidňovaly ho mantrou: *Stejně vás všechny přetvoří. Nemusíte se bát. Znovuzrodíte se jako poslušná malá zvířátka. Ale budete existovat. Vlastně jsme vám vůbec neublížili.*

Dračím bohům se podařilo uniknout připraveným portálem. Vilasia zřejmě zradu plánovala dlouho a čekala na příležitost ji realizovat.

„Máme je nechat jít, pane?“ ozval se znovu velitel božských koček. „Mohli zmizet kamkoliv.“

„My ale víme, kam se půjdou skrýt. Za novými bohy do Podmoří. Musíte je lapit dřív, než se tam dostanou.“ Azeští udržovali s novým panteonem příměří. Znamenalo to mimo jiné, že pokud by se Kerabrit s Vilasiou dostali pod ochranu nových bohů, staří by na ně ztratili nárok. Tak zněla dohoda.

„Co máme udělat, až je chytíme?“

„Vilasiu roztavte a její nehmotnou substanci přineste zpět. Přetvoříme ji stejně jako naše sluhy. Kerabrita spoutejte a přivlečte pokud možno vcelku.“

V době, kdy se Kati vydali za svou kořistí, se do Aze donesla ještě jedna nepříjemná zpráva. Podmořské slunce začalo skomírat.

„Zavolejte mi mechaniky,“ rozkázal Seovos dřív, než se nad svým požadavkem stačil zamyslet.

„Všichni mechanici jsou mrtví, otče,“ podotkla bohyně přírody. „Musíme stvořit nové.“

„Mechaniky pro nás udělal Kerabrit.“ poznamenal další bůh. „To on stvořil Podmoří. Vždycky se o všechno staral Ke-

rabrit. Nebo Vilasia. Pocházejí přece z posledního draka, kterého jsme si nechali. Draci pro nás vždycky všechno tvořili už předtím, takže se nepohneme z místa, dokud se nevrátí Kati.“

„Když odmítneme slunce opravit, smrtelníci se proti nám postaví. Rozpoutají další válku,“ připomněla bohyně přírody. „Tito červi z nás vysáli první poslední. Co by se stalo, kdyby se proti nám postavili i ti zasvěcení, kteří nám ještě zachovávají věrnost a spojili se s těmi, kteří slouží novým bohům?“

V sále to zašumělo.

„Zavřete brány Aze a všechny portály, které vedou ven z Podmoří,“ rozkázal otec bohů. „Nic se nesmí dostat dovnitř ani ven. Dokud si smrtelníci budou myslet, že máme možnost, jak slunce opravit, ale odvrátili jsme se od nich, nebudou proti nám nic podnikat. Ať si vše vyřeší noví bohové.“

Ten rozkaz bohy vyděsil.

„*Naxia!* Šílenství! Noví bohové nejsou o mnoho silnější než obyčejní zasvěcení. Nedokážou zastavit takovou zkázu!“ ozvala se bohyně přírody.

„Co když se ale vše protáhne a nestihneme dodat mechaniky včas? Co když Kerabrit zemře? Nemáme už žádného draka, pomocí něhož bychom podoceánskou državu znovu obnovili, nemůžeme dovolit, aby vše zašlo až tak daleko. Dejte Kerabritovi milost! Pusťte ho na svobodu a přenechejte opravu jemu!“ křičeli další.

„Oni zjistí, že jsme je zradili! Zaútočí na nás! Co když tentokrát brány nevydrží!?“ ozvalo se do všeobecného mumraje.

„Uvědomujete si vůbec, jak velký energetický zdroj pro nás Podmoří znamená? Pokud o něj přijdeme, budeme téměř bezmocní!“

„Dost!“ vykřikl Sevos. „Vždycky si můžeme obsadit nový svět. Je to nákladné, ale nebylo by to poprvé. Tak jako tak,

když se budou utápět ve vlastních problémech, na nás se nedostanou.“

Tři páry širokých křídel se míhaly řídkým vzduchem a trhaly nízko letící mračna. Bělостné cáry se otíraly o mohutné plece a zanechávaly na nich polibky vlhkosti, které se mísily s horkým potem. Na světě neexistovaly rychlejší a vytrvalejší oři, než Šestinozí, které chovali ve svých stájích bohové z Aze. Žádný tvor, ani ten stvořený ze stříbrné látky, ale nedokázal prchat věčně. Kerabrit znepokojeně sledoval, jak obrovitému stvoření odletují z tlamy chomáče pění. Bůh smrti se otočil v sedle.

„*Vilasio?!*“ zařval. Šestinohého, na kterém cválala jeho druhá polovička, pohltila lezavá mlha. Kerabrita to znepokojilo. Chlad s ukrutnou vytrvalostí bodal do jeho zarostlých tváří. Na kníru se mu srážely kapičky vlhkosti. Už se ani nepozastavoval nad tím, že vzduch proudí do jeho těla jedinou trubicí a ne celým povrchem těla. Příliš si zvykl na podobu chmurného boha smrti, kterou mu vtiskli v Aze. Napadlo ho, jestli by se vůbec ještě jako drak cítil pohodlně. Přitom by mu to přineslo tolik výhod.

„*Vil?!*“

Z chuchvalce oblaků zaznělo divoké zaržání. Vzápětí se z bílé kaše vyřítil hřebec. Frkal horké sliny a všemožně se snažil vyhnout ostrým zubům Katů, kteří po něm lačně chňapali. Bohyně v sedle se křečovitě držela bujně hřívý a přivírala vlhké oči.

„Já už nemůžu!“ vykřikla. V rukou ochrannitelsky svírala ošoupanou koženou brašnu a polykala slzy.

„Vidíš ten horský hřeben? Tam je setřeseme!“

Vilasia horečnatě kývla a nakopla bujného vraníka do slabín. „*Amaría! Lutrain Vorla Daon, Moran-vória!* Spěchej, ŠestinoHy, prosím!“

Dva hřebci slétli z oblohy, dopadli do sněhu a jejich křídla se změnila v šestero dlouhých a silných nohou. Vyrazili po zasněženém úbočí hory. Kati se zastavili mezi dvěma šedivými chuchvalci oblačnosti a chvíli zmateně otáčeli hlavami a nabírali vzduch prosycený vlhkostí.

Dvojici jezdců se mezitím podařilo zmizet mezi skalisky.

„Stará vílí cesta!“ ukázal bůh smrti na tmavší linii, která se klikatila zasněženými pláněmi. „Míří k horám. Vílám se nikdy nechtělo chodit oklikou, když mohly jít skrz a přímo milovaly, když mohly těmi svými čárami bourat v kopcích průjezdy. Něco takového tam musí být. Tam je setřeseme.“ Obrátili ŠestinoHé směrem k pohoří a skutečně, silnice je pohodlně zavedla do útrob hory.

„Dříve nebo později nás stejně dostihnou,“ prorožovala bohyně. Kerabrit mlčky seskočil z oře. Opatrně se přikradl až k ústí tunelu a vyhlédl ven.

„Víš to stejně dobře jako já, neunikneme jim,“ ozvala se Vilasia znovu, důrazněji. „Ne oba.“

„Zapomeň na to. Tentokrát ti to nedovolím.“ Bůh smrti se zahleděl do její drobné tváře. Po posledním roztavení a při následné transformaci jí otec bohů přiřkl tvář mladé děvečky. Dojem křehkosti jenom umocňovaly světlé vlasy a modrá kukadla. Jak by mohla vypadat její příští tvář? Rozpomněla by se ještě vůbec, čím kdy byla? Kolikrát za tu dobu, co existovali v této podobě, obětovala své vlastní já, aby on mohl uniknout? Řídla. S každou další proměnou se mu ztrácela před očima.

„Jeden z nás musí nést naše vědomosti dál. Mně už stejně všechno vymazali z hlavy. To ty jsi stvořil Podmoří a všechny

ty další věci.“ Rozhodným gestem si strhla z ramene brašnu, kterou tak obětavě chránila. Nacházelo se v ní dračí náradí, které ukořistila v paláci bohů. „Cítím oceán. Podmoří není daleko. Najdi nové bohy, potom budeš v bezpečí. Femorian tě potřebuje. Draci tě potřebují. Mě můžeš všechno doučit později.“ Protáhla se kolem Kerabrita ven. Sníh zakřupal pod jejíma útlýma nohama.

„Nedělej to. Počkej, něco vymyslíme...“

„*Dare Mereny...*, však víš. Až mě příště potkáš, už to nebudu já. Teď je zdržím, jak dlouho budu moci. Tak běž už, proklatě, nemíním tu zemřít pro nic za nic!“

Kerabrit si přehodil brašnu s nástroji přes rameno a vyskočil do sedla. Připadal si jako zbabělec, když zabořil ostruhy do svalnatého těla. *Neobracej se. Nebudeš moci odejít, pokud uvidíš, jak ty bestie...* Jenomže se nedokázal nedívat.

Bohyně bez hnutí sledovala, jak se k ní Kati blíží. Pohnula se až v momentě, kdy obrovští predátoři přeskočili poslední pahorek, který je od ní dělil. Rozpažila. Počala růst a měnit se. Jedna ruka se zkroutila a vrostla zpátky do těla, druhá se zvětšila v gigantické křídlo. Tvář se protáhla do podoby dlouhého čenichu. Drak. Jenomže polovina ho chyběla, jako by ho roztrhli vejpl. Lebka končila v místě šípového švu, trup rozpuštěnou hrudní kostí, z břicha trčely vnitřnosti. Zbytek tvořil Kerabrita, který ujížděl závějemi z dosahu smrtících tesáků.

Kati nezaváhala a s lačně rozevřenými mordami se vrhla vpřed. Vilasia ve své dračí podobě chraplavě zařvala a ohnala se chabými zbytky své čelisti proti útočníkům. Ozval se řev, který trhal bubínky. Jednoho se jí podařilo zachytit a rozdrtit na kaši. Ve stejný okamžik ale drápy ostatních koček s hrůzoplou jistotou vjely mezi stříbřité šupiny. Drak nekrvácel. Rozpouštěl se. Začalo to temenem hlavy, které se rozhodlo

propadnout se do sebe. Netrvalo to dlouho a zhroutila se celá mozkovna. Následovala ji tlama, potom krk a blána jediného křídla.

To už ale Kerabrit neviděl. Jeho Šestinohý ucítil pach smrti a vyrazil jako splašený podzemní chodbou pryč. Bůh cítil v chřípí hlínu, starobu a plíseň. Přesvědčoval se, že ten sladký závan nemůže být Vilasiinou substancí. Ujeli už značný kus cesty.

Brzy opět spatřili denní světlo.

„Utiš se a poslouchej mě,“ promluvil ke zvířeti, které ho neslo. „Potřebujeme se dostat k oceánu. *A Eanor.*“

Šestinohý nebeský oř si odfrkl, ale poslušně se znovu přeměnil a vznesl se na oblaka, aby mohl sebejistě vyrazit k východu. Neletěl tudy prvně. Kerabrit ucítil nesmírný vděk. Sám by teď cestu k vodě najít nedokázal. Toyfina, draka, kterého s Vilasiou dohromady tvořil, rozpúlili před dávnými časy. Už nemohl vnímat bohyninu bolest. To ho ovšem mučilo daleko více, než kdyby cítil každou kapku, která se z jejího rozpadajícího se bytí rozplynula v tajícím sněhu. Prázdnota v něm se roztahovala a díky závratí, která ho náhle popadala, málem sklouzl z koňského hřbetu.

Krajina pod nimi vypadala stejně jalová jako většina vnitrozemí. Písečné duny se střídaly s kamennými mohylami a temnými mrtvými roklemi. Podmořané tento svět nazývali Souší. Málokdo by uvěřil, že se tu kdysi od obzoru k obzoru rozkládal prales.

Naštěstí tato část země neměla zůstat pustá navždy. Poté, co se přiblížili k okraji kontinentu a Kerabrit shlédl dolů, všiml si, jak ze suché půdy odvážně raší tráva a drobné keře. Tu a tam zpozoroval zakrslý les.

Existovalo mnoho světů, rozličných, lišily se dokonce i tvarem. Tento připomínal gigantickou chlebovou placku. Sho-

ra i zdola se na něj lepily duchovní roviny, ve kterých leželo mimo jiné zászvětí a Azeský palác. Kolem toho všeho obíhala nebeská tělesa. Celý vesmír visel uprostřed Prostoru, který jím prostupoval a díky němuž držely jednotlivé díly pohromadě.

Bůh si vzpomněl, jak se tu kdysi proháněl v povětrí s ostatními draky. Létal nad prstencem kontinentů, mezi nimiž ležel rozsáhlý oceán. Když se v něm občas po dlouhém dni rozhodl zchladit, vymýšlel při tom nové druhy rostlin a zvířat. Soutěžil s ostatními v tom, čí objev bude velkolepější a pestřejší, ale radoval se z každého krůčku v evoluci, ať už na něj přišel kdokoliv.

Podobný pocit zažil potom už jen jednou. Když po válce, která světadily nahoře zničila, vymýšlel pro Azeské Podmoří. Ne pro nic za nic ho umístil do samého srdce své milované domoviny. Pod vodu.

V dálce se vzedmuly mořské vlny a ukázaly své bílé čepice. Kerabrit uviděl kruhové portály, kterými by se Podmořané mohli v případě pohromy bezpečně dostat sem nahoru a zase zpět. Vypadalo to však, že je bohové uzavřeli. Složitá zařízení tu stála opuštěná a zbytečná jako písečné duny, které bůh viděl na západ odtud.

Kerabrit ale portály nepotřeboval. Jeho tělesnou schránku vodní sloupec rozdrtit nemohl. Pobídl Šestinohého dál od zpustošeného břehu, nad nesmírnou bouřící masu. Trhl uzdou a navedl nebeského koně proti hladině. Zvíře zaryčelo a vrhlo se doprostřed běsnícího živlu. Voda vystříkla do výšky a potom se nad nimi uzavřela. Šestinohé stvoření zamířilo skrz závoj vířících bublinek ke dnu, kde na ně čekala Bariéra, která oddělovala oceán od Podmoří. Rozložitá křídla, která oři tak skvěle sloužila ve vzduchu, se v mžiku změnila v daleko praktičtější ploutve.

Kati už museli pochopit, jaký úskok pro ně přichystali. Zajiště už dávno skončili s Vil a vydali se po stopách druhého boha. Dokázal si představit, jak teď hladově krouží nad oceánem a hledají místo, kde se ponořil. Nebo možná čekají, až projde Bariérou. Magický výboj, který tak vytvoří, je bude pálit v jejich citlivých nozdrách ještě o příštím slunovratu.

Kerabrit se šestinohým rozehnali hejno lesklých ryb a na malý moment se zamotali do závoje rubínově červených řas. Jeho oř by ovšem nenašel soupeře ani pod vodou. Sluneční světlo se brzy stalo jenom mlhavou vzpomínkou, kterou rychle vytlačovaly obrazy mořské hlubiny, osvětlené jemnou nafiálovělou září. Každým pohybem jedné ze šesti ploutví se blížili k Bariéře.

Bývalému drakovi připomínala velice hustou rybářskou síť. Skládala se z drobných světélkujících vlásků a v jejím matném přísvitu si hrály na schovávanou placaté ryby a podivní koryši s pokroucenými klepety.

Ten výjev malinko zahřál bohovo žalem svrasklé nitro. Láskyplně natáhl k jemné mřížce ruku a ona ho přijala s radostí dítěte, které vítá svého jediného rodiče. *Kde ses mi tak dlouho toulal? Stýskalo se mi.* Pohládl ji a pak se jí nechal pohltnout.

Co Bariéra jednou pohltila, nerada vracela zpět. Toužila kolébat svého stvořitele v náruči upletené z kouzel. Kdyby Kerabrit neznal každé vlákno této struktury, jenom těžko by ji přinutil, aby ho propustila na druhé straně. Stejně ho vyplivla jen neochotně. To by mohlo znamenat, že jeho pronásledovatele naopak uvězní ve svých útrobach navždy. Vítězoslavně se znovu nadechl vzduchu. Cítil, jak božskému oři pod ním rostou rozměrná křídla.

Kataklyzma, při kterém ze Souše téměř vymizel život, a stala se neobyvatelnou, způsobila vleklá válka, kterou vedli

draci a Víly s Azeskými bohy. Ti nakonec zvítězili a vyhnali všechny draky pryč ze světa do Prostoru. Nechali si pouze jediného, největšího, dračího krále Toyfina. Toho ovšem rozpůlili, aby nečinil potíže, a přeměnili ho ve dva bohy.

Kerabritovi ponechali vzpomínky a dračí schopnosti, Vilasii schopnost dávat nový život. Obnova světa tedy zůstala na nich.

Původní idea Podmoří tkvěla v tom, přenést pod vodu celý kontinent, aby byliny mohly kvést a přeživší zvířata našla svůj úkryt. Země se však při přenosu do hlubin rozpůlila ve dvě. Severní se momentálně říká Delfie a jižní Swér.

Kerabrit teď své dílo nepoznával. Překvapilo ho děsuplné šero, které tu panovalo. Přitom mohlo být krátce po poledni. *Jak to všechno dokázalo tak rychle zchátrat za tu krátkou dobu, co mě věznili?*

Bůh se vynořil na kraji Delfie, v části, kde měly svou říši Víly. Draci a Víly bývali spojenci, Kerabrit s nimi čile spolupracoval i po prohrané válce. Stále měli společného nepřítele, Aze. Bělovlásky kdysi podporovaly myšlenku nového božstva a prohlašovaly, že je budou chránit před tím starým. Doufaly, že se jednou budou moci vrátit na povrch.

Novým bohům se ovšem neříkalo Luté jenom tak. Jméno jejich panteonu se odvozovalo od slova z prvotního jazyka, které se užívalo pro podmořskou Bariéru. Noví bohové povstali mezi zasvěcenými, smrtelníky nadanými magickou mocí, které Aze pověřilo vládou nad podmořskými národy. Luté se starali v první řadě o záležitosti Delfů a Temnářů, nových bytosti, které pro tento svět vyrobila Vilasia. Tito bohové se narodili v Podmoří a neměli důvod stěhovat se na Souš.

Tak se cesty bělovlásek, draků a nových bohů definitivně rozešly.

Bariéra po Kerabritově pravé ruce se se zasyčením otevřela. Nebeský kůň poplašeně zaržál a zacouval před tuctem Katů, kteří doslova spadli z oblohy. Kerabritovy naděje se tedy ukázaly jako plané. Jedna z koček se po prchajícím bohu okamžitě vrhla. Kerabrit proti jejím tesákům instinktivně nastavil brašnu s nástroji. Kat se do ní zakousl a trhl. Popruh povolil a praskl. Lovec vztekle zasyčel a dračí poklad odhodil směrem k vrcholům prastarých jehličnanů dole pod nimi. Nástroje nenávratně zmizely mezi hustými větvemi.

Kerabritovi se podařilo božského oře otočit a popohnat ho směrem k jihu. Auru svého pána a dračích bratrů, kteří se vždy drželi v jeho blízkosti, dokázal vycítit na obrovskou vzdálenost a tento smysl ho teď neomylně vedl k jihu. Dole pod ním se míhaly pásy lesů a blyštivé stuhy řek. Kerabrita bodlo u srdce, když si uvědomil, jak moc se ta krajina podobá světu, kterým kdysi bývala Souš. Co ho na tom tak překvapuje? Vždyť proto ji takovou stvořil. Jen kdyby se mu podařilo lépe napodobit slunce. Nikdy mu nerozuměl a tak výrobu jeho dvojčete vlastně strašlivě pokazil.

Netušil, jak dlouho prchali potemnělým světem. Cítil jen vítr ve tváři a ten rozfoukal veškeré jeho vzpomínky.

Pamatoval si pouze, jak se nakonec otočil, aby si ověřil, jak jsou na tom jeho pronásledovatelé. Zřejmě vycítili, že mají poslední možnost jej dostihnout.

„*Amaría!*“ sklonil se bůh ke koňské hřívě. „Už tam budeme, *Moran-vória!*“ Hřebec ale ztrácel rychlost. Od tlamy mu odletovaly chuchvalce pěny. Náhle pleskání jeho perutí ztratilo rytmus. Jeden z útočníků se zakousl hřebci do hýždě.

Kerabrit v ten okamžik vyletěl ze sedla. Poslední, co si uvědomil, byly horké kapky, které mu prskly do tváře. Žádná krev. Jeho kůň se rozpustil stejně jako jeho dračí polovička.



OSAMĚLÝ ŽIVOT ZASVĚCENÝCH

Jezero přes noc pokryla krusta tenkého ledu. Široké listy a drobné bílé květy letních pohlazení, které rok co rok v hojné míře pokrývaly hladinu, se náhle staly jen ubohými mohylami ročního období, ve kterém měly kvést.

Kerdea stála na břehu a bezmocně hleděla na tu zkázu. Mráz už polevil a mrtvé rostliny se bezvládně vznášely na hladině. Obepínaly ostrov kolem dokola a připomínaly zvadlý věneček, který nezbedné dítko jen tak odhodilo do kaluže. Kerdea si podkasala talár a opatrně vystoupila na vodní hladinu. Tento trik zbožňovala už jako malá. Kdo ji to jenom naučil? Těžko říct. Od okamžiku, kdy zjistili, že se jí dotklo Jádro, kolem sebe měla celé zástupy zasvěcených. Sklonila se pro jeden zhnědlý kvítek. V odrazu spatřila svůj obličej, tvář usouzené mladé Delfky. Pohublý, bledý a s výraznými lícními kostmi. Ztrácel se pod zrzavou záplavou hustých vlnitých kadeřů a vystupovaly z něj pouze sytě oříškové oči. Ty jediné v něm působily živě.

Zatím se jí dařilo udržet alespoň vegetaci na ostrově. Malý kus kvetoucí země uprostřed mrznoucího jezera. Dvě poloviny rozpadlého kontinentu a miliony hladovějících Delfů a Temnářů. Bolestný nepoměr.

Neměla odjíždět do Swéru. Zbytečná cesta přes polovinu Podmoří. Co mohla zvrátit během těch dlouhých dní, které strávila za okny observatoře a sledovala, jak kolem ní pobíhají rozrušení muži v bílých rouchách? Nic. Vyznala se v podmořské historii, flóře a fauně, ovládala zeměpis a literaturu. Doká-

zala opravit leckterý mechanismus, to ji naučil otec. Ale to, co se dělo na obloze, dalece překračovalo veškeré její vědomosti.

To vše pochopila až tady na mateřské půdě, když projížděla poničenou jižní Delfíí.

„Paní rektorko, ta zima nám vzala úrodu. Co máme dělat?“

„Moje maličké stoná a nic nezabírá. Mohla byste, prosím...?“

„Co se to děje? Kdy to skončí?“

Stále stejné otázky. Potřebovali ji. Delfové, kdysi hrdé děti Vilasiiny, které měly obývat severní polovinu rozpůleného kontinentu. Plazili se před ní a nazývali ji bohyní. Dokonce jí nosili obětiny.

Ona jim pomoci nedokázala.

Na špičku rektorčina střevíce dopadla stříbřitá kapka. Nevsákla se ovšem a podobna rtuti se zformovala do drobné kuličky. Kerdea zkoprněla a vzhledla k nebesům. Spatřila siluetu monstra se šesti křídly. Obklopovaly ho rychle se míhající stíny. Než se stihla zorientovat, výjev se rozprskl v myriádě svítivých krůpějí. Paní ostrova se instinktivně příkrčila a vyčarovala kolem sebe ochrannou bublinu. Právě včas, aby kouzlo odrazilo většinu následného lijáku.

Kerdea sledovala skrz clonu stříbrných kapek, které stékaly po povrchu jejího kouzelného štítu, jak se na hladinu zvolna snáší obrovské tělo. Vypadalo tak těžké, a přitom se proti všem fyzikálním zákonům neponořilo, ale zvolna se položilo na hladinu jako uschlý list. Čarodějka se v první chvíli domnívala, že se jedná o zbytek ubohého okřídlence. Rychle poznala svůj omyl. Tohle vypadalo jako značně potrhaný drak.

Stíny, které rozsápaly okřídleného tvora, se snesly níž a ocitly se dost blízko na to, aby rozpoznala kulaté kočičí hlavy a netopýří křídla. Spatřila obnažené tesáky. Zaslechla syčení

a svist křídel. Zatím pouze planá hrozba. Kati by si nedovolili zaútočit. Ne, když ona stála mezi nimi a jejich kořistí.

Dívala se, jak kolem nich vztekle krouží. Zničehonic se jeden z nich odpojil a přilétl blíž.

„Víme, co bylo ustanoveno, Luté, máš na toho tvora právo, to nepopíráme, ale jako důkaz dobrých vztahů mezi oběma panteony nám ho vydej. Je to ve všeobecném zájmu. Takto by mohl napáchat hodně škody.“

Dobré vztahy mezi panteony, pche. Kerdea se usklíbla. *Mluví, jako by posledních dvacet let chrněl na zápraží.* To, že si božstva z čiré nutnosti vymezila pole působnosti a neválčila spolu, se těžko dalo považovat za přátelství. Spíš stav složených zbraní.

„Je to drak a ti spadají do kompetence mého druha Femori-ana,“ odvětila úsečně. „Pokud se ten tvor něčím provinil, bude ho soudit on.“

„Nespadá. Ve skutečnosti je to azeský bůh.“

Kerdea se zadívala na společný objekt jejich zájmu, který momentálně ze všeho nejvíc připomínal splasklý míč. Otvíral a zavíral seschlou tlamu a z očního důlku mu odkapávaly stříbrné slzy božské substance. Mohli by se tu hádat do nekonečna, zatímco by to umíralo.

„Ať je to, co je to, ocitlo se to v mém jezeře a já teď zrovna nemám náladu být nějak zvlášť štedrá. Možná až slunce začne zase pořádně svítit. Klidte se.“

Kat se po ní vztekle ohnal. V příštím okamžiku vyletěl na vrcholu mohutného gejzíru do vzduchu. *Tak, toho mám na moment z krku.* Kerdea hbitě zhodnotila své možnosti. Jezerní voda, mrtvé rostliny a dole, hluboko, přehluboko zemi-
na a v ní pár koster. Nemá se čeho chytit. Aby těm čičám skutečně ublížila, bude muset čarovat ze surové magie a to ji vyjde zatraceně drahó. Odmrštila nejbližší dva Katy výbojem

energie a připravila si kouzlo, o kterém předpokládala, že by je mohlo roztavit. Nebo jim alespoň pocuchat kožichy. Každopádně to bude pořádný výbuch. Udolá tak polovinu a potom padne, ale ten rozruch by mohl zburcovat pár schopných čarodějů z ostrova.

„Dost!“ zavrčel Kat, kterého stále držela ve vodní lázni. „Není důvod bojovat. Je zde přeci dohoda, pokud nám nevyhovíš, půjdeme.“ Kerdea se mu dívala do očí a věděla, že nebyt hrozby, která mohla přijít z ostrova, nevzdal by se. Nepůjde a rozhodně se pokusí svou kořist přece jen získat nazpět. V duchu si sliboval, že rektorku to bude zatraceně bolet. Náhle le skoro litovala, že se uprchlíka zastala.

Drak skutečně nevážil téměř nic. Kdyby Kerdeu slabě nebrněly prsty a na rameni necítla vzdálený chladivý dotek, mohla by si myslet, že si vše vysnila a táhne za sebou pouze objekt svého blouznění. Přes nepatrnou tíhu ho ovšem jen těžko mohla nazvat zvířátkem, které jednoduše vezmete do náruče. Aby ho přepravila, musela ho popadnout za konec ocasu a vléct ho po zemi. Nechávali na cestě za sebou širokou stříbřitou stopu.

Uprostřed ostrova se rozkládal univerzitní komplex. Od doby, kdy tu studovala Kerdea, se rozrostl. Ve vzduchu tu visely vzpomínky. To právě tady zakusila, jak chutná život nespoutaný zásadami rodičovského domu. Poznala první lásku. Jak dlouho už na hrobu toho muže rostla tráva? Život zasvěcených se zdál být stejně dlouhý jako osamělý.

Nedostala na výběr. Azeští předpokládali, že pokud část Luté povraždí a část přinutí stát se zasvěcenými a sloužit jim, žádné nové božstvo nikdy nepovstane. Mohla volit jedine

mezi tím, jak bude starému božstvu sloužit. Ptali se jí, jestli se chce stát kněžkou a stovky let se tísnit v klášteře, kde by se starala o vědu, kulturu a pokrok. Nebo se dát k mágům, což znamenalo válčit, honit zločince a v přiměřeném věku zemřít ve vlastních žaludečních šťávách.

Kerdea si zvolila druhou možnost. Před živořením v kasárnách ji ovšem zachránila tato univerzita, malý kousek duhy v šedivém světě. Poprvé, když se tu ocitla jako studentka, a podruhé, když sem přišla učit a nakonec se dostala do vedení.

Přidala do kroku. Čekalo ji poslední strmé stoupání, aby mohla shodit svůj náklad na schody před hlavní budovu. Již teď dokázala rozeznat stínové obrazy míhající se za vysokými okny. Pohled na Luté táhnoucí polomrtvého draka musel vzbudit pozdvižení. *Někdo by konečně mohl skočit pro Femoriana. Pokud jsem tu zdechlinu měla raději vyhodit na břeh a nechat miciny, ať se o ni poperou, chci to vědět rovnou.*

Z nitra budovy se vynořil muž, se kterým Kerdea žila. Jen těžko by mohl splynout s Delfy, kteří na univerzitě studovali, na to se Temnáři od svých severních sousedů příliš lišili. Velkých hadích očí bez bělma, dravčích tesáků a prstů zakončených drápy by si sice mnozí z dálky nevšimli, ale Temnáři se pyšnili celkově robustnější postavou a širšími rameny. Vedle nich působili Delfové vždy étericky a křehce.

Femorian navíc většinu svých rodných o hlavu přerostl. Působil tak na rozdíl od velice malé a drobné Kerdey skutečně imponantním a božským dojmem. Díky tomu a modrým pruhům v jeho černých vlasech ho čarodějka vždycky bezpečně poznala už z dálky.

Temnáři se rádi zdobili. Bohaté výšivky, všemožné zlaté a stříbrné šperky, mnohdy barevné vlasy a tetování. Až oči přecházely.

„Co se stalo?“ Znělo to, jako by předpokládal, že se Kerdea každou chvíli zhroutlí v slzách. Rektorce až teď došlo, jak zuboženě musí vypadat. Z vlasů jí crčela voda a talár si umazala od bláta.

„Stíhala to tlupa Katů,“ ukázala za sebe. „Když už se to dostalo až sem, neměla jsem srdce nechat jim to napospas.“

Femorian patřil k bytostem, na kterých jen těžko poznáte, co si zrovna myslí. Teď se mu ale úzké zornice roztáhly děsem. Seběhl schodiště a vrhl se na zem vedle polomrtvého utečence. Ve vzduchu se náhle zhmotnilo nevídané množství malých draků. Z jejich vězení v Prostoru je dokázal přivolat jenom hlas Kerdeina druha, jejich pána. Na tomto světě se dokázali udržet jenom po dobu, co je krmila jeho síla. Jakmile je pustil, kletba, kterou na ně uvrhli azeští, je opanovala a oni se museli vrátit do temnot.

Dračí hejno si posedalo na obrovité tělo krvácejícího bratra a vypadalo to, že se je snaží zahřát. Stvoření otevřelo jediné oko. „Roztavili Vilasiu. Ztratil jsem nástroje.“

Femorian mu položil širokou dlaň na čenich, aby ho uklidnil a utišil. „Kerdeo, potřebuji, aby se do chrámu vrátili kněží a obětovali Kerabritovi. Teď.“

„Do chrámu!?“ vyjekla Luté. „Ještě včera jsi ho chtěl zbořit a dnes chceš, aby se v něm uctíval Azeský? Můžeš mi vysvětlit, co to má znamenat?“

„Prosím.“

„Zbláznil ses.“

„Pospěš si.“

Ještě před časem v Podmoří fungovaly dvě univerzity, jež přijímaly posluchače, kteří nenáleželi ke společenství zasvěcených. Dokonce na těchto školách učilo i pár takových kantorů.

V době, kdy se začaly rodit děti, kterých se dotklo Jádru, se stali nezasvěcení učenci pro Azeské nepohodlnými. Bohové vyšší vzdělání považovali za zbraň. Dokud ji drželi v rukou jen mágové a kněží, dalo se vše dobře kontrolovat. Co ale, kdyby se ve společnosti tímto způsobem nakonec vytvořila nová vrstva inteligence? Neponoukala by nižší vrstvy, aby se vzbouřily proti stávajícímu řádu? Dost nepříjemné v situaci, kdy si náhle mohly vybrat mezi dvěma panteony.

Když počaly represe narůstat do nebývalých rozměrů, v čele jedné z těchto univerzit, Karuona Tuer, už stála Kerdea. Nepřišlo jí správné, aby vzdělanost pěstovali jenom magicky nadaní Delfové a Temnáři. Postavila se proti rozhodnutí starého božstva přijímat jenom služebníky Aze a tehdy také poprvé vystoupila jako Luté.

Trochu úsměvné, že ji do role, kterou teď musela hrát, dotlačila starost o vlastní studentstvo. Pokud pomineme její náklonnost k dračímu pánovi.

Většina starších písemností se na Karuona Tuer ukládala do rozsáhlého pavilonu, který ležel v severní části ostrova. Vedlo k němu široké, ale notně ošlapané schodiště. Kerdea vyrazila svižně vzhůru, ale v polovině cesty se zadýchaně zastavila a opřela se o zábradlí. V hrudi ji řezalo. Vylovila ze záňadří kapesník a vykašlala do něj krvavý hlen. Zapomněla si vzít léky. No, nic, bude si je muset vzít později. Trochu té bolesti už po těch letech vydrží.

„Zatraceně dobře vím, jak ti je,“ oslovila čarodějka zmírající zlatavě naoranžovělý kotouč, který se smutně plahočil po nebi. „Ale ještě bychom to spolu mohli pár let vydržet, co myslíš?“

Zatnula zuby, podkasala si talár a jala se zdolávat zbývající schody.

„Femoriane!“ Hlas se jí zadrhl v hrdle. I po všech těch desetiletích v ní knihy vzbuzovaly posvátnou úctu. Ne však tolik jako ti, kteří si v nich četli. *Co kdyby je svým křikem vyrušila?*

Dnes však knihovna vypadala opuštěně. Jen mezi vysokými regály držel stále stejný zápach starých konzervačních kouzel, robnicového papíru a inkoustu.

Femorian seděl nahoře ve studovně, zpola skrytý za stohy úhledně srovnaných knih. Popíjel čaj a zachmuřeně třídil své dosavadní poznámky. Na širokém rameni mu pospával malý drak. V momentně, kdy Kerdea vstoupila, se vzbudil a nadšeně se rozletěl magičce v ústrety.

„Řekl něco?“ Modrovlasý čaroděj odložil šálek s čajem a lusknutím si zavolal draka, který se pokoušel olíznout nos jeho zuřivě se bránící přítelkyni.

„Ne.“ Kerdea si otírala poslintaný obličej. Málem zapoměla, co měla na srdci. „Vlastně ano, něco ano, ale většina z toho nedávala smysl. Pořád spí. Nicméně po třetí bohoslužbě se proměnil do své božské podoby a většina velkých ran se zacelila.“

„Výborně.“

„*Výborně!*? Děláš si ze mě legraci? Mluvíš, jako by o nic nešlo. Je to Kerabrit. Tím, že jsem ho sem přivedla, jsem ohrozila své žáky. Kdybych věděla, co mi to spadlo do jezera...“

Femorian odložil stoh poznámek a sáhl pro jeden z nepřetčených dopisů. Stejně jako se Kerdea rozhodla stát se mágem, on se rozhodl pro kněžskou dráhu. Jemu ovšem tento úděl očividně seděl daleko lépe, dotáhl to až na nejvyšší příčku, stal se veleknězem všech Temnářů. Post toho delfského zastával